REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

KLASA: UP/II-034-02/26-02/10
URBROJ: 354-02/1-26-4
Zagreb, 11. studenoga 2026.

Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave, OIB: 95857869241 u Vijeću sastavljenom od članova: Maje Kuhar, predsjednice te Jasnice Lozo i Olge Majdak Huljev, članica povodom prijedloga za određivanjem privremene mjere žalitelja Jadranski pomorski servis d.o.o., Rijeka, OIB: 06868193859, u odnosu na postupak davanje koncesije na zahtjev za lučko tegljenje u luci Rijeka, davatelja koncesije Lučka uprava Rijeka, Rijeka, OIB: 60521475400, na temelju članka 3. Zakona o Državnoj komisiji za kontrolu postupaka javne nabave („Narodne novine“, broj 18/13., 127/13., 74/14., 98/19. i 41/21.) članka 96. Zakona o koncesijama (Narodne novine, broj 69/17, 107/20 i 69/26), članka 2. stavka 1. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine 83/23) te članka 398. Zakona o javnoj nabavi (Narodne novine, broj 120/16, 114/22 i 48/26, dalje u tekstu: ZJN 2016) donosi sljedeće

R J E Š E NJ E

Prihvaća se prijedlog žalitelja Jadranski pomorski servis d.o.o., Rijeka te se određuje privremena mjera kojom se Lučkoj upravi Rijeka zabranjuje nastavak postupka davanja nove koncesije na zahtjev za obavljanje djelatnosti lučkog tegljenja na području luke Rijeka, uključujući donošenje odluke o davanju koncesije i sklapanje ugovora o koncesiji do dana objave odluke o žalbi.

O b r a z l o ž e n j e

Pred Državnom komisijom za kontrolu postupaka javne nabave dana 30. listopada 2026. godine pokrenut je žalbeni postupak po žalbi žalitelja Jadranski pomorski servis d.o.o., Rijeka u odnosu na Rješenje Lučke uprave Rijeka, Klasa: 342-02/26-09/7, Ur. broj: 128-02-26-8 od 20. listopada 2026. godine donijeto u postupku davanje koncesije na zahtjev za lučko tegljenje u luci Rijeka, davatelja koncesije Lučka uprava Rijeka, Rijeka.

U žalbi žalitelj u bitnome navodi da je pobijanim rješenjem Lučke uprave Rijeka, odbijen zahtjev žalitelja za priznavanje svojstva stranke u upravnom postupku radi dodjele nove koncesije za lučko tegljenje trećoj osobi na istom koncesijskom području na kojem žalitelj već ima koncesiju.

Uz žalbu je žalitelj podnio prijedlog za određivanje privremene mjere zabrane nastavka postupka davanja nove koncesije za obavljanje djelatnosti lučkog tegljenja na području luke Rijeka, pokrenutog na zahtjev društva Svitzer Adria d.o.o. od 7. listopada 2025., uključujući donošenje odluke o davanju koncesije i sklapanje ugovora o koncesiji.

Predmetni prijedlog žalitelj obrazlaže potrebom hitne zaštite svojih prava i pravnih interesa tijekom trajanja žalbenog postupka. Naime, navodi nadalje, pobijanim rješenjem izričito je određeno da žalba ne zadržava tijek postupka davanja nove koncesije, što znači da se predmetni postupak može nastaviti, pa i dovršiti, prije nego što nadležno drugostupanjsko tijelo odluči o zakonitosti uskraćivanja svojstva stranke žalitelju. Prijedlog za određivanje privremene mjere tim više je osnovan, navodi žalitelj, jer je Lučka uprava Rijeka u točki 2. izreke pobijanog rješenja odredila da "žalba protiv ovog rješenja ne zaustavlja tijek postupka davanja koncesije pokrenut zahtjevom društva Svitzer Adria d.o.o. za davanje koncesije za lučko tegljenje, podnesenim 7. listopada 2025.“ te time nastaje ozbiljan rizik da se odluka o dodjeli nove koncesije donese prije nego što žalitelju bude omogućeno ostvarivanje njegovih procesnih prava, čime bi eventualno naknadno priznavanje svojstva stranke moglo izgubiti svoju stvarnu svrhu i djelotvornost, a žalitelj bi pretrpio nenadoknadivu štetu. Žalitelj navodi da bi nastavak postupka dodjele nove koncesije do donošenja konačne odluke, bez prethodnog razjašnjenja pravnog položaja žalitelja, moglo izravno ugroziti prava i pravni položaj žalitelja i opseg i sadržaj ispunjenja ugovora o koncesiji, što posljedično može dovesti u pitanje i opstojnost ugovora i žalitelja kao koncesionara.

U odgovoru na žalbu davatelj koncesije Lučka uprava Rijeka osporava žalbene navode te predlaže žalbu kao i prijedlog za određivanje privremene mjere prvenstveno odbaciti, a zatim, podredno, odbiti kao neosnovane.

Prijedlog za određivanje privremene mjere sprječavanja nastavka postupka davanja koncesije na zahtjev za obavljanje djelatnosti lučkog tegljenja na području luke Rijeka te donošenje odluke o davanju koncesije i sklapanje ugovora o koncesiji je osnovan.

Sukladno članku 424. stavku 1. ZJN 2016, žalitelj može, uz žalbu koja ne sprječava nastavak postupka javne nabave, nastanak ugovora o javnoj nabavi odnosno nastanak okvirnog sporazuma, podnijeti prijedlog za određivanje privremene mjere s ciljem pravodobnog ispravljanja navodnog kršenja Zakona ili sprječavanja nastanka štete. Prema odredbi stavka 2., predmet prijedloga za određivanje privremene mjere može biti sprječavanje nastavka postupka javne nabave ili donošenja ili provedbe odluke ili radnje naručitelja ili nastanka ili izvršavanja ugovora o javnoj nabavi ili okvirnog sporazuma ili provedbe novog postupka javne nabave za isti ili sličan predmet nabave. Stavkom 3. tog članka propisano je da u prijedlogu za određivanje privremene mjere žalitelj mora dokazati ili učiniti vjerojatnim postojanje okolnosti na kojima temelji svoj prijedlog. Nadalje, članak 96. Zakona o koncesijama određuje da je Državna komisija za kontrolu postupaka javne nabave nadležna za rješavanje o žalbama u vezi s postupcima davanja koncesija. Pravna zaštita u postupku davanja koncesija uređenim dijelom prvim glavom III. ovoga Zakona provodi se u skladu s odredbama propisa kojima se uređuje javna nabava, a koje se odnose na otvoreni postupak. Pravna zaštita u postupcima davanja koncesija uređenim dijelom prvim glavom IV. ovoga Zakona provodi se u skladu s odredbama propisa kojima se uređuje javna nabava, osim odredbi o pregovaračkom postupku bez prethodne objave poziva na nadmetanje te partnerstva za inovacije.

Žalitelj u žalbi navodi da je ovlaštenik dviju koncesija (koncesionar) za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na lučkom području luke Rijeka, i to temeljem:

- Odluke o davanju koncesije, Klasa: UP/I-342-01/20-01/19, Ur broj: 2170-562-20-1 od 30. lipnja 2020. godine, na temelju koje je s Lučkom upravom Rijeka sklopljen Ugovor o koncesiji za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na lučkom području luke Rijeka, izuzev Bazena Omišalj, od 8. srpnja 2020. godine, na rok od deset godina, te

- Odluke o davanju koncesije, Klasa: UP/I-342-01/23-01/23, Ur. Broj: 2170-562-20-1 od 30. studenog 2023. godine, na temelju koje je s Lučkom upravom Rijeka sklopljen Ugovor o koncesiji za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na dijelu lučkog područja luke Rijeka – Bazen Omišalj, od 8. prosinca 2023. godine, na rok od deset godina (dalje: Ugovori o koncesiji).

Nadalje ističe da je dana 16. rujna 2026. godine podnio Zahtjev za sudjelovanje u upravnom postupku, kojim je zatražio priznavanje položaja i statusa stranke u upravnom postupku radi dodjele nove koncesije za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na području na kojem žalitelj već obavlja istu djelatnost na temelju važećih koncesija, a to stoga jer je su trenutku podnošenja Zahtjeva postojale ozbiljne indicije da je u pripremi odnosno da je već pokrenut postupak dodjele dodatne koncesije za lučko tegljenje trećoj osobi, pri čemu žalitelju, navodi u obrazloženju, uopće nisu bile dostupne potpune informacije o podnositelju, predmetu i stadiju tog postupka. Ističe da ga Lučka uprava Rijeka cijelih godinu dana o tome nije izvijestila iako se isto itekako tiče postojećih ugovora o koncesiji, a žalitelj je druga ugovorna strana u tim ugovorima. Naglašava da je riječ o mogućoj dodjeli dodatne koncesije za istu djelatnost, na istom koncesijskom području, koja bi se prostorno i vremenski preklapala s postojećim koncesijama žalitelja (najmanje do njihova isteka 2030., odnosno 2034. godine), uz mogućnost uspostavljanja trajnog sustava paralelnih koncesija. Pritom je, smatra, osobito značajno da je Lučka uprava Rijeka, dodjeljujući žalitelju koncesiju i izričito ga obvezujući na dugoročnu modernizaciju flote radi zadovoljavanja ukupnih razvojnih potreba lučkog sustava, time potvrdila i nastavila tradicionalni model organizacije lučkog tegljenja, zasnovan na jednom koncesionaru sposobnom osigurati sve potrebne kapacitete. Smatra da bi dodjela nove, prostorno i vremenski preklapajuće koncesije mogla izravno utjecati na njegova postojeća koncesijska prava i obveze, mogućnost amortizacije ulaganja, razuman povrat uloženog kapitala te ravnotežu postojećih upravnih ugovora. Pritom naglašava da se njegov pravni interes ne temelji samo na ekonomskom interesu za ostvarivanje prihoda, već na zaštiti konkretnog pravnog položaja iz postojećih koncesijskih ugovora, stečenih prava i legitimnih očekivanja. Nadalje, osporava tumačenje članka 109. stavka 3. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (dalje: ZPDML) prema kojem se za jednu lučku djelatnost može dati više koncesija, ističući da navedena odredba ne znači bezuvjetnu mogućnost dodjele više koncesija za istu djelatnost na istom području, neovisno o postojećim koncesijskim odnosima i potrebama luke. Smatra da se ta odredba mora tumačiti u kontekstu javnog interesa, sigurnosti plovidbe, kontinuiteta pružanja usluga i specifičnosti lučkog tegljenja, koje se tradicionalno obavlja prema modelu jednog koncesionara. Zakonska odredba koja uređuje mogućnost dodjele više koncesija za jednu lučku djelatnost ne smije služiti kao pravna osnova pozivom na koju se postojećem koncesionaru proizvoljno oduzima pravo na zaštitu njegovih prava i pravnih interesa. U odnosu na predmetni zahtjev za sudjelovanje u postupku žalitelj navodi da je primio osporavano rješenje kojim mu se odbija zahtjev za sudjelovanje u postupku davanje koncesije na zahtjev. Žalitelj prigovara netransparentnosti postupanja Lučke uprave Rijeka, budući da o postupku pokrenutom zahtjevom društva Svitzer Adria d.o.o. od 7. listopada 2025. nije bio obaviješten, već je za njegovo postojanje i podnositelja zahtjeva saznao tek donošenjem pobijanog rješenja. Smatra da u postupku nisu utvrđene odlučne činjenice o utjecaju nove koncesije na postojeće koncesijske odnose, raspoloživim kapacitetima, potrebama luke i javnom interesu te predlaže pribavljanje cjelokupnog spisa postupka i utvrđivanje svih relevantnih okolnosti. Zaključno, žalitelj smatra da je njegov pravni interes za sudjelovanje u postupku osoban, neposredan i utemeljen na zakonu, zbog čega predlaže poništiti pobijano rješenje i omogućiti mu sudjelovanje u postupku dodjele nove koncesije.

Davatelj koncesije u dostavljenom odgovoru na žalbu prvenstveno osporava nadležnost ovog državnog tijela za odlučivanje o žalbi, smatrajući da se u konkretnom slučaju radi o postupku davanja koncesije pokrenutom na zahtjev stranke, koji se vodi kao upravni postupak prema odredbama ZUP-a, a ne kao postupak javnog prikupljanja ponuda prema ZOK-u. Ističe da je pobijano rješenje procesne naravi, budući da se njime odlučuje samo o pravu treće osobe na sudjelovanje u postupku, a ne o davanju koncesije, zbog čega bi o žalbi protiv tog rješenja u drugom stupnju trebalo odlučivati Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture. Slijedom navedenog, predlaže da DKOM žalbu odbaci zbog nenadležnosti. U pogledu osnovanosti žalbe, naručitelj navodi da žalitelj svoj zahtjev za sudjelovanje u postupku temelji prvenstveno na ekonomskim posljedicama koje bi dodjela nove koncesije mogla imati na njegovo poslovanje, odnosno na smanjenje prihoda i otežanu amortizaciju ulaganja, kao i na tehnološkim i sigurnosnim argumentima. Međutim, smatra da takvi navodi ne predstavljaju pravni interes u smislu članka 4. stavka 1. ZUP-a, već isključivo ekonomski interes, koji sam po sebi ne daje pravo trećoj osobi sudjelovati u upravnom postupku. Pritom ističe da postojeće koncesije žalitelja nisu isključive te da dodjelom nove koncesije neće biti ukinuta, umanjena niti na drugi način promijenjena njegova prava i obveze iz postojećih koncesijskih ugovora. Naručitelj ističe da ne postoji zakonska obveza obavještavanja trećih osoba o postupku davanja koncesije pokrenutom na zahtjev zainteresirane osobe, budući da se takav postupak vodi između podnositelja zahtjeva i nadležnog upravnog tijela. Nadalje, naručitelj ističe da odredba članka 109. stavka 3. ZPDML-a izrijekom dopušta davanje više koncesija za obavljanje iste lučke djelatnosti, bez ograničenja da se one moraju odnositi na različite dijelove lučkog područja. Smatra da mogućnost dodjele više koncesija nije uvjetovana postojanjem posebnog javnog interesa, kako to tumači žalitelj, te da se pitanje opravdanosti i uvjeta dodjele nove koncesije odnosi na meritum postupka davanja koncesije, a ne na pitanje žaliteljeva prava sudjelovanja u tom postupku. U odnosu na pozivanje žalitelja na postojeće koncesijske ugovore, ulaganja, stečena prava i legitimna očekivanja, naručitelj ističe da dodjela nove koncesije neće utjecati na sadržaj, opseg ni trajanje žaliteljevih postojećih prava i obveza. Smatra da činjenica da je koncesijski ugovor upravni ugovor ne daje žalitelju automatsko pravo sudjelovanja u postupku sklapanja drugog upravnog ugovora, a članak 150. stavak 3. ZUP-a primjenjiv je samo ako upravni ugovor proizvodi pravne učinke na prava trećih osoba, što ovdje, prema mišljenju naručitelja, nije slučaj. Također ističe da eventualna promjena gospodarskih okolnosti ili smanjenje prihoda ne predstavlja pravni učinak na postojeća koncesijska prava. Zaključno, naručitelj smatra da žalitelj nije dokazao postojanje vlastitog prava ili pravnog interesa koji bi bio ugrožen dodjelom nove koncesije, već je ukazao isključivo na moguće negativne ekonomske posljedice za svoje poslovanje.

U odnosu na žaliteljev prijedlog za određivanje privremene davatelj koncesije prije svega ističe da žalitelj nije ovlašten tražiti određivanje privremene mjere sukladno članku 424. ZJN jer se ne može se smatrati „žaliteljem“ u smislu članka 401. ZJN jer ne spada ni u jednu od kategorija subjekata navedenih u stavcima 1. i 2. toga članka. Ističe da je u konkretnom slučaju, društvo Jadranski pomorski servis d.o.o. nema niti je imalo pravni interes za dobivanje koncesije o kojoj je riječ u ovom postupku. Slijedom toga, društvo Jadranski pomorski servis d.o.o. nije ovlašteno tražiti određivanje privremene mjere po članku 424. ZJN. Podredno, čak i kada bi žalitelj bio ovlašten tražiti određivanje privremene mjere sukladno članku 424. ZJN, žalitelj u svom prijedlogu nije ispunio zakonske pretpostavke za određivanje privremene mjere. Naime, u prijedlogu za određivanje privremene mjere žalitelj mora dokazati ili učiniti vjerojatnim postojanje okolnosti na kojima temelji svoj prijedlog (članak 424, stavak 3. ZJN). Žalitelj u svom prijedlogu samo tvrdi što bi se moglo dogoditi ako se postupak davanja koncesije po zahtjevu Svitzer Adrije d.o.o. nastavi, pa u tom smislu navodi slijedeće: „Time nastaje ozbiljan rizik da se odluka o dodjeli nove koncesije donese prije nego što žalitelju bude omogućeno ostvarivanje njegovih procesnih prava, čime bi eventualno naknadno

priznavanje svojstva stranke moglo izgubiti svoju stvarnu svrhu i djelotvornost, a žalitelj bi pretrpio nenadoknadivu štetu. Nastavak postupka dodjele nove koncesije do donošenja konačne odluke, bez prethodnog razjašnjenja pravnog položaja žalitelja, moglo bi izravno ugroziti prava i pravni položaj žalitelja i opseg i sadržaj ispunjenja ugovora o koncesiji, što posljedično može dovesti u pitanje i opstojnost ugovora i žalitelja kao koncesionara.“ Dakle, navodi dalje davatelj koncesije, žalitelj tvrdi da bi donošenjem odluke o davanju nove koncesije bez njegova sudjelovanja „žalitelj pretrpio nenadoknadivu štetu“, ali ne konkretizira u čemu bi se sastojala ta nenadoknadiva šteta. Slično tome, žalitelj tvrdi da bi to moglo „izravno ugroziti prava i pravni položaj žalitelja i opseg i sadržaj ispunjenja ugovora o koncesiji, što posljedično može dovesti u pitanje i opstojnost ugovora i žalitelja kao koncesionara“, ali ne objašnjava na koji način. Naručitelj navodi da žalitelj ni jednu od svojih tvrdnji nije učinio vjerojatnom, a još ih je manje dokazao, što je dužan učiniti prema članku 424, stavak 3. ZJN. Slijedom navedenoga, predlaže žaliteljev prijedlog za određivanje privremene mjere odbaciti pozivom na članak 424, stavak 8. ZJN, odnosno podredno – taj prijedlog odbiti kao neosnovan.

Ovo državno tijelo u odlučivanju o prijedlogu za određivanje privremene mjere prije svega u odnosu na prigovor naručitelja glede nadležnosti Državne komisije za odlučivanje o prijedlogu za određivanje privremene mjere, potrebnim smatra prije svega istaknuti da je nadležnost Državne komisije za rješavanje o žalbama u postupcima davanja koncesija izrijekom propisana Zakonom o koncesijama, člankom 96. stavkom 1. propisano je da je ovo državno tijelo nadležno za rješavanje o žalbama u vezi s postupcima davanja koncesija. Nadalje, stavkom 2. istoga članka propisano je da se pravna zaštita u postupcima davanja koncesija uređenima dijelom prvim glavom III. Zakona o koncesijama provodi u skladu s odredbama propisa kojima se uređuje javna nabava, a koje se odnose na otvoreni postupak. U konkretnom slučaju, kada se radi o koncesiji na zahtjev, potrebno je imati u vidu odredbu članka 39. Zakona o koncesijama, kojom je uređen institut koncesije na zahtjev. Navedeni članak nalazi se u dijelu prvom, glavi III. Zakona o koncesijama, slijedom čega se na pravnu zaštitu u takvom postupku primjenjuje upravo odredba članka 96. stavka 2. Zakona o koncesijama. Slijedom navedenog, nadležnost Državne komisije ne obuhvaća samo odlučivanje o zakonitosti pojedinačnih odluka i radnji davatelja koncesije, već i odlučivanje o drugim postupovnim zahtjevima koji su zakonom predviđeni kao sredstva pravne zaštite u žalbenom postupku. Kada je riječ o samom prijedlogu za određivanje privremene mjere, mjerodavna je odredba članka 424. ZJN 2016. Tom je odredbom propisano da žalitelj može, uz žalbu koja ne sprječava nastavak postupka javne nabave, podnijeti prijedlog za određivanje privremene mjere s ciljem pravodobnog ispravljanja navodnog kršenja Zakona ili sprječavanja nastanka štete. Nadalje, propisani su predmet i svrha privremene mjere, obveza žalitelja da dokaže ili učini vjerojatnim postojanje okolnosti na kojima temelji svoj prijedlog, kao i ovlast Državne komisije da odluči o takvom prijedlogu vodeći računa o svim okolnostima konkretnog postupka i mogućim posljedicama određivanja mjere, uključujući posljedice za javni interes. Slijedom svega navedenog, Državna komisija je nadležna odlučivati o prijedlogu za određivanje privremene mjere u konkretnom postupku davanja koncesije. Naime, kako je Zakonom o koncesijama izrijekom propisana nadležnost Državne komisije za rješavanje o žalbama u postupcima davanja koncesija, a za postupke obuhvaćene člankom 96. stavkom 2. istoga Zakona propisana primjena pravila ZJN 2016 koja se odnose na otvoreni postupak, to se odgovarajuće primjenjuju i odredbe kojima je uređen institut privremene mjere. Stoga Državna komisija, kao zakonom određeno tijelo nadležno za pružanje pravne zaštite u postupcima davanja koncesija, ima ovlast odlučiti i o prijedlogu za određivanje privremene mjere podnesenom u okviru takvog žalbenog postupka.

U odlučivanju o samom prijedlogu žalitelja, relevantne su citirane odredbe članaka 424. ZJN 2016. Slijedom tih zakonskih odredbi, razvidno je da ZJN 2016 daje mogućnost gospodarskom subjektu koji je izjavio žalbu, da u slučaju kada žalba nije suspenzivna, dakle, kad ne sprječava nastavak postupka javne nabave, provedbu novoga postupka javne nabave, nastanak ugovora o javnoj nabavi ili okvirnog sporazuma, podnese prijedlog za određivanje privremene mjere. Kako je vidljivo iz odredbe članka 422. ZJN 2016 te okolnosti predmetnog postupka žalba izjavljena u odnosu na rješenje kojim je žalitelju odbijen zahtjev za sudjelovanje u postupku davanja koncesije na zahtjev nema sama po sebi suspenzivni učinak odnosno ne sprječava pokretanje i provedbu takvog postupka.

U svezi s navedenim u žalbenom je postupku prije svega utvrđeno iz podnesaka te priloženih dokaza stranaka da je žalitelj ovlaštenik dviju koncesija (koncesionar) za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na lučkom području luke Rijeka, i to temeljem:

- Odluke o davanju koncesije, Klasa: UP/I-342-01/20-01/19, Ur broj: 2170-562-20-1 od 30. lipnja 2020. godine, na temelju koje je s Lučkom upravom Rijeka sklopljen Ugovor o koncesiji za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na lučkom području luke Rijeka, izuzev Bazena Omišalj, od 8. srpnja 2020. godine, na rok od deset godina, te
- Odluke o davanju koncesije, Klasa: UP/I-342-01/23-01/23, Ur. Broj: 2170-562-20-1 od 30. studenog 2023. godine, na temelju koje je s Lučkom upravom Rijeka sklopljen Ugovor o koncesiji za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na dijelu lučkog područja luke Rijeka – Bazen Omišalj, od 8. prosinca 2023. godine, na rok od deset godina (dalje: Ugovori o koncesiji).

Također je nedvojbeno i nesporno između stranaka da je društvo Svitzer Adria d.o.o., dana 07. listopada 2025. godine podnijelo zahtjev za dodjelu koncesije lučkog tegljenja u luci Rijeka povodom kojeg zahtjeva je žalitelj davatelju koncesije dana 16. rujna 2026. godine podnio Zahtjev za sudjelovanje u upravnom postupku kojim je, pozivajući se na članak 53. u vezi člankom 4. ZUP-a, zatražio priznavanje položaja i statusa stranke u upravnom postupku radi dodjele nove koncesije za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na području na kojem žalitelj već obavlja istu djelatnost na temelju važećih koncesija.

Davatelj koncesije je predmetnim rješenjem odbio zahtjev društva Jadranski pomorski servis d.o.o. Rijeka, za priznavanje svojstva stranke u upravnom postupku radi dodjele nove koncesije za lučko tegljenje u luci Rijeka navodeći da eventualno davanje novih koncesija za lučko tegljenje u riječkoj luci neće ni na koji način utjecati na prava i pravne interese navedenog trgovačkog društva te ne postoji potreba da radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa sudjeluje u postupku davanja novih koncesija za lučko tegljenje u riječkoj luci.

Imajući na umu prednje opisano činjenično stanje, ocijenjeno je da je žalitelj učinio vjerojatnim postojanje okolnosti na kojima temelji svoj prijedlog, odnosno da iz obrazloženja prijedloga za određivanje privremene mjere detaljno i argumentirano proizlazi da bi bez te mjere mogla nastati šteta na način kako to opisuje žalitelji u svojem prijedlogu, a uzevši u obzir da se radi o žalbi koja ne sprječava pokretanje i provedbu davanja koncesije na zahtjev. Naime, iz navoda žalitelja i priloženih dokaza proizlazi da je žalitelj ovlaštenik dviju važećih koncesija za obavljanje gospodarske djelatnosti lučkog tegljenja na lučkom području luke Rijeka, na kojem je društvo Svitzer Adria d.o.o. zatražilo dodjelu nove koncesije za obavljanje iste djelatnosti. Pritom žalitelj ukazuje na značajna ulaganja i dugoročne obveze koje je preuzeo na temelju postojećih ugovora o koncesiji, na obveze koje proizlaze iz predmetnih ugovora o koncesiji, kao i na moguće gospodarske posljedice koje bi za njega mogla imati dodjela nove koncesije za istu djelatnost na istom lučkom području novom koncesionaru. Uzimajući u obzir navedeno, kao i činjenicu da žalba protiv rješenja kojim je odbijen zahtjev žalitelja za priznavanje svojstva stranke u postupku dodjele nove koncesije sama po sebi ne sprječava daljnje vođenje i okončanje tog

postupka, ocijenjeno je da bi, u slučaju nastavka postupka i eventualne dodjele nove koncesije prije okončanja žalbenog postupka, za žalitelja mogle nastupiti štetne posljedice na način kako ih opisuje u svom prijedlogu. Stoga je žalitelj učinio vjerojatnim da bi bez određivanja predložene privremene mjere mogla nastati šteta koju u prijedlogu obrazlaže.

Slijedom navedenog, žalitelj je učinio vjerojatnim da je određivanje privremene mjere potrebno s ciljem pravodobnog sprečavanja nastanka štete te je na temelju odredbe članka 425. stavka 1. točka 7. ZJN 2016, odlučeno kao u izreci ovog rješenja pri čemu je istim obuhvaćena i zabrana donošenja odluke o davanju koncesije i sklapanje ugovora o koncesiji.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ovog rješenja nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor pred Visokim upravnim sudom Republike Hrvatske u roku od 30 dana od isteka osmog dana od dana javne objave rješenja na internetskim stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave. Tužba se predaje neposredno u pisanom obliku, usmeno na zapisnik ili se šalje poštom, odnosno dostavlja u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava.

PREDSJEDNICA

Maja Kuhar

MAJA KUHAR
HR-86166416407

Elektronički potpisano: 17.11.2026T14:51:56 (UTC:2026-11-17T13:51:56Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 4160d49d-e6bf-4a8b-97f4-3233a5729562

